

Kan man åka skidor på Mont Blanc?

Ja! Inte på själva toppen precis, men på glaciären ner mot Chamonix i Frankrike går det bra.

Linköpings-Extra var för en tid sedan på besök i Courmayeur, en ort i norra Italien. Denna ligger omedelbart ner till höger, när man kommer ut ur den långa tunnel man byggt mellan de båda länderna. Tidigare gånger vi varit i trakten har vi bara susat förbi utan att studera stället närmare. Så icke denna gång.

Vårt första intryck av orten var väl inte det bästa. Torget där landsortsbussarna stannar verkar ha byggts någon gång på femtiotalet och påminner mest om en större parkeringsplats. Som på så många andra ställen i sydligare länder verkar byggena aldrig bli riktigt klara utan lämnas åt sitt öde så snart betongen torkat. Turligt nog var vår inkvartering bättre. Utsikt över en bäckravind femtio meter nedanför i dalens botten och Mont Blanc massivet i fonden några tusen meter ovanför våra huvuden.

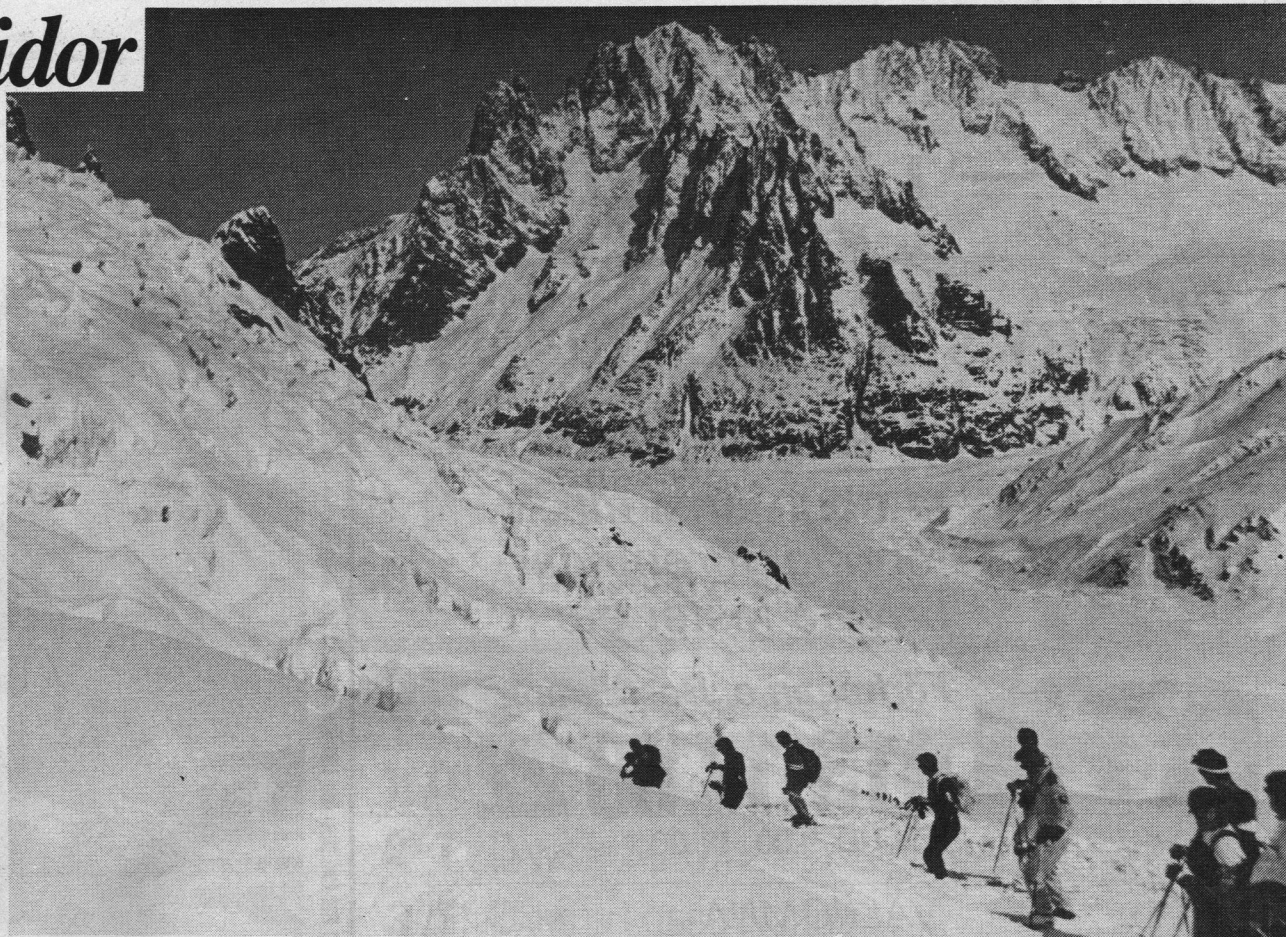
Dagen efter vår ankomst köpte vi liftkort för en vecka och packade som sillar i kabinbanan för vi iväg mot den gnistrande snön högt däruppe. Vi valde att börja åka i de något lättare backarna. Detta för att fötterna skulle inse det naturliga i att vara placerade i de skruvstäd som moderna pjäxor utgör.

Efter några dagars träning kunde vi svänga åt både hö-

gare inte sett skymten av. Det blev att vänta ytterligare ett par vändor innan vi lärt oss hur man köar i Italien. Färden uppför bergssluttningen, stupet, uppvägde dock irritationen nere vid basstationen och när vi hämtat andan både en och två gånger hänfördes vi av utsikten. Efter ytterligare några omgångar italiensk kö vid de efterföljande kabinbanorna som listigt nog var mindre än den första passerade vi gränskontrollen högst upp. Utkomna genom dörren möttes vi av full storm och tjugo minusgrader. När vi sedan klampade ut på en isig träbro med våra plastsulade slalompjäxor och med ett bråddjup på var sida, undrade i alla fall L-E:s utsände hur detta skulle avlöpa.

Turligt nog fanns det en tunn böjlig planka att klamra sig fast vid om inte benen skulle bära. Bergsguiden väntade tålmodigt och något uttråkat på att vi skulle ta de första stavtagen ut i den nyfallna snön.

Solen sken från en klar ett helt otroligt landskap framför oss med sylvassa bergstoppar som stack upp ur snömassorna. Som vi nämnde tidigare gick färden ovanpå en glaciär sopm förresten själv var på väg till Chamonix, bara så mycket långsammare. Detta innebar dock att den sprack sönder och mer än femtio meter djupa rännor kunde bildas. Det är lätt att inse konsekven-

ORIENT-MATTOR

ÄR DU SMART?

SÅ KÖPER DU DINA MATTOR

pe. Vi valde att börja åka i de något lättare backarna. Detta för att fötterna skulle inse det naturliga i att vara placerade i de skruvstäd som moderna pjäxor utgör.

Efter några dagars träning kunde vi svänga åt både höger och vänster och dessutom, vad viktigare var, stanna åtminstone nästan där vi ville. Enligt vår reseledare var detta en förutsättning för att vi överhuvud taget skulle fundera över att följa med på det stora lyftet, turen mellan Courmaueur och Chamonix. Denna gång skulle färden ske utanpå berget i motsats till tidigare transporter.

Ytterligare förutsättningar var fint väder och att en från orten kommen bergguide deltog i färden.

Mot slutet av vår skidvecka uppfylldes allt detta samtidigt. Med darrande knäveck åkte vi upp till den kabinbana som skulle föra oss upp till skidturens begynnelsepunkt tre kilometer högre upp. Som de välartade svenskar vi är ställde vi oss i en löst formad kö någon meter utanför den dörr som ledde till kabinen. Snart började det rassla i linorna och som genom ett trollslag fanns plötsligt ett hundratal andra turister före oss i kön. Dessa hade vi tidi-

gick färden ovanpå en glaciär som förresten själv var på väg till Chamonix, bara så mycket långsammare. Detta innebar dock att den sprack sönder och mer än femtio meter djupa rännor kunde bildas. Det är lätt att inse konsekvenserna av ett fall ner i en sådan. Sprickorna och de på sina ställen gigantiska isblocken gjorde dock att vår nerfärd gick väl långsamt för några av skidåkarna. Några gav sig därför av på egna turer ut bland ismassorna. I de flesta fallen gick det bra, men åtminstone två olyckor hände, till vilka vi blev ögonvittnen.

I bästa fall slutade skidsemestern för dessa personer på lasarettet i Chamonix. De fick nämligen hämtas upp av några alpinister som firade upp dem i rep från sprickbotten. Sedan blev det snabbfärd med helikopter till den franska skidmetropolen. Deras vidare öde är okänt för oss, men vi får hoppas de klarade sig med livhanken i behåll. För vår del gick i alla fall färden bra och efter några timmar satt vi på ett café i Chamonix och diskuterade snön i Vallee Blance som riktiga skibums.

**Text och foto:
Stiggan Gustafsson**

